

— NESUTRAMDOMIEJI BROLIAI
— VORINERIAI —

— ✦ 3 ✦ —

VIRGINIA HEATH

*Meilė, pakeitusi
gyvenimą*

Knygute.lt

Virginia Heath

**MEILĖ,
PAKEITUSI GYVENIMĄ**

Keturių knygų serija
**„Nesutramdomieji
broliai Vorineriai“**
Trečia knyga

Versta iš: Virginia Heath, A Warriner to Tempt Her, 2018

© Virginia Heath, 2018

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Rima Čeliauskaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2018

© Ana Gorbatova, dizainas, 2018

© periodimages.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2018

ISBN 978-609-03-1068-7

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2025

1

1818-ųjų liepa

Daktaras Džozefas Vorineris sėdėjo už stalo su nuolankumo žyme veide. Nepaisant nuoširdžių ir ryžtingų šiandienos pastangų jis suvokė, kad tos pastangos bergždžios. Situacija buvo apgailėtina. Dar blogiau – jis pats apgailėtinas. Atidaręs apibraižytą auksinį kišeninį laikrodį, kurį visuomet nešiodavosi prisisėgęs prie patogios tamsios liemenės, nė nepažiūrėjęs į ciferblatą žinojo, kad jau beveik aštuonios. Dėl to, kad šį kvailą daiktą pastarąjį pusvalandį tikrina kas dvi minutes, kilo pyktis, erzino ir liūdnas suvokimas, kad jau kone mėnesį sutinka dalyvauti šiame absurdiškame rituale. Tarsi jūreivis, suviliotas sirenų.

Ir dėl ko? Dėl vieno trumpučio šokio lygiai prieš dvidešimt aštuonias dienas. Dėl apsikeitimo keliomis beprasmingomis mandagybėmis stovint su kitais nekantriais jos gerbėjais, išsibarsčiusiais aplink lyg trupiniai viščiukų pilname kieme. Arba kaip šiandien – dėl vogčiomis miesto žvilgsnelio į savųjų kančių priežastį, paslapčiomis dairantis pro sunkias nériniuotas

užuolaidas, dengiančias langus, nors kuo puikiausiai žinojo, kad kvaila širdis ir vėl vaikosi šešėlį.

Visa ši nelaiminga situacija buvo apgailėtina. Jaunuolis piktai užvožė laikrodį, pasisuko su visu krėslu į langą ir ėmė laukti. Lygiai taip pat, kaip darydavo kiekvieną antradienio ar penktadienio rytą lygiai aštuntą pastarąsias kelias savaites. Žvilganti juoda karieta į aikštę įsuko pačiu laiku. Retforde – turgaus diena, o turgaus dieną ji visuomet atvyksta apsipirkti. Tai, kad ji tokia punktuoli, taip pat jį erzino. Jis troško, kad ji bent kartą pavėluotų, ir jis būtų priverstas apžiūrėti savo pirmąjį dienos pacientą, kuriam paskirtas laikas turgaus dienomis būdavo nebe lygiai aštuntą, kaip įprastai, o penkios minutės po aštuonių. Dar vienas ženklas, kokia apverktina ši beprotybė. Būtų daug geriau imtis ko nors naudingo, užuot švaisčius laiką dėl šio beprasmiško ritualo, juo labiau kad šiandien laukia begalė darbų. Bet ne – šią karietą ir jos erzinaimą keleivę jis stebėdavo tarsi koks įpročių vergas. Ji lėtai sustojo kaip tik po gydytojo kabineto langais kaip visuomet. Tam, kad jį pakankintų.

Jis atsargiai prisiartino prie pat užuolaidos kraštelio, kad galėtų geriau įsižiūrėti, ir stebė-

jo, kaip tarnas atidaro karietos dureles. Po kelių sekundžių pasirodė viena patogiai apauta pėda su intriguojamai sudėta kulkšnimi. Jo kvėpavimas net sutrūkčiojo.

Jos kulkšnių jis anksčiau nebuvo matęs ir liko sukrėstas, kad jį taip smarkiai gali paveikti paprasčiausia kaulų struktūra. Kiek kulkšnių regėjo per savo karjerą? Šimtus? Turbūt tūkstančius, vis dėlto nuo šios kulkšnies vaizdo gydytojo širdis net ėmė plakti sparčiau.

Paskui žavingąsias kulkšnis išniro ir skrybėlaitė pridengta galva. Net nematydamas Džo žinojo, kad auksiniai merginos plaukai bus sudėti dailiai ir madingai, bet kelios šilkinės sruogos, kurių spalvą jis dažnai vadindavo ką tik nupjautų ir saulės nubučiuotų kviečių atspalviu, jau bus panorusios išsilaisvinti ir išsprūdusios iš smeigtukų nelaisvės. Tos sruogos kerintį veidą įrėmims mažytėmis garbanėlėmis, kurias jis geidė apvyti sau aplink pirštus.

Žinoma, to niekada nebus. Jei ir būtų, ką gi, tada jis tikriausiai turėtų ištraukti visus smeigtukus iki paskutinio, kad galėtų pasimėgauti ant pečių ir nugaros krintančių garbanų tuntu. Ypač dabar, kai pamatė tas kulkšnis. Užsimerkęs jis akimirką pasimėgavo šia fantazija.

Ledi Klarisa Bemont.

Džo lėtai iškvėpė ir stebėjo, kaip ji išlygina suknelę. Trumpą akimirką ji pasisuko, ir jis išvydo jos skruostą – nuostabią persikų ir grietinėlės spalvos odą, – tačiau likimas pagailėjo šiandien jam parodyti didelės migdolų formos mėlynas akis, tokio dieviško atspalvio, kad pavydėtų net Karibų jūra. Kai ji nusišypsojo tarnui, jis spėjo pastebėti putlias rausvas lūpas, ir nuo tokio nekalto gesto jį persmelkė kvailas pavydas.

Mat žavioji Klarisa, įžymioji aukštuomenės gražuolė, didžia dalimi nežinojo, kad jis apskritai egzistuoja. Ačiū Dievui, dangiškoji Klarisa taip pat nenutuokė, jog vyriškis, besislepiantis už savo kabineto užuolaidų, kenčia nuo pragaištingos ligos – meilės be atsako. Šį rytą kažkodėl buvo dar skausmingiau nei anksčiau. Turbūt dėl tų kulkšnių, pamanė jis. Keli coliai šilku aptrauktos kojos – ir jis jau dega iš geismo. Geismas – naujas potyris. Iki pat šiandienos jo meilė buvo tyra, senamadiškai kilni ir nepaliesta tų žemų žmogiškų jausmų. Bet iki pat šiandienos jam nebuvo duota pažvelgti į tas dieviškas kulkšnis, tad jis manė, kad tokios staigios fizinės reakcijos ir reikėjo tikėtis. Be to, kokia ta meilė be aistros?

Ji pasisuko, ir jo širdis net šoktelėjo, o tada tuoju pat nukrito į kulnus. Čia juk ne toji sesuo. Visai ne ledi Klarisa Bemont, žavinga ir džiaugsminga blondinė, o ledi Izabela Bemont. Daili, taip, bet greičiau rimta ir uždara asmenybė. Ir tikrų tikriausia brunetė. Tamsios tiesios kaip liniuotė sruogos kuo puikiausiai tiko atšiauriam jos būdui. Ji paėmė tarno ištiestą krepšį, stabtelėjusi su aiškia panieka apžvelgė turgaus aikštę ir ryžtingai nuėjo tolyn. Nenuostabu, juk ledi Izabela viską darydavo ryžtingai: ar įžūliai skaitydama knygą draugijoje, kai visos kitos merginos šokdavo, ar atlikdama gerus darbus.

Nors ji visuomet turgaus dienomis lydėdavo gražiąją Klarisą, iki šios savaitės Džo ir baugioji ledi Izabela buvo susidūrę tik trumpai. Kartą – per kasmėnesinį pobūvį kaimo menėje, kur ji stovėjo šalia mielosios savo sesers. Per visas iškilmes, kiek pastebėjo Džo, jos veide atspindėjo amžina, kaip jis įtarė, pasibjaurėjimo išraiška, tarsi ji būtų visa galva aukščiau už provincialią niūriausio Notingamšyro užkampio bendruomenę. Laimei, stovėdama šalia džiaugsmu kunkuliuojančios savo sesers ji pranykdavo antrame plane, todėl Džo retai ją pastebėdavo.

Tai ne visiška tiesa. Jis visuomet ją pastebėdavo, tiesiog norėjo nepastebėti. Kam švaistyti laiką spoksant į tamsą, jei gali žvelgti į saulėkaitą? Tačiau vis tiek kažkas tose tamsiose rimtose akyse visuomet jį traukė, ir jis pasijuto besiraukęs. Šiek tiek suglumęs. Šiek tiek susierzinęs, tačiau savotiškai susidomėjęs. Dievas žino kodėl. Tai buvo kone taip pat nemalonu, kaip ir geisti jos nepasiekiamos sesers.

Nuo praeitos savaitės ledi Izabelą jis dukart matė pamestinukų prieglaudoje, kurią valdė jo svainė Letė, tad pasirinkimo jis neturėjo. Ji pasisiūlė padirbėti prieglaudos ligoninėje ir, kai tik jis ten apsilankydavo ir apžiūrėdavo mažuosius ligoniukus, tarsi vanagas stebėdavo jį su tokiu ryžtingu susitelkimu ir tokia rūgščia mina, kad jis pasijusdavo tarsi būtų visai niekam tikęs gydytojas. Tai trikdė. Tačiau ji nepratardavo nė žodžio. Nė vieno! Kol jis dirbdavo, ji verčiau lūkuriuodavo tarpduryje, o vos jam pasisukus šokdavo iš vietos. Buvo labai smalsu. Ir labai keista. Labai panašu į ledi Izabelą.

Kalbant atvirai, Izabela buvo tarsi actas sesers medaus statinėje. Visuomet santūri. Be jokio humoro jausmo, kiek pavyko atspėti. Griežta. Išties atšiauri. Gal net šiek tiek baugi-

nama. Džo pajuto, kad nuo apmąstymų net prikando lūpą.

Užgniaužęs kvapą laukė, kol pasirodys antroji Bemontų sesuo. Toji, kurią geidė pamatyti vargšė jo širdis. Deja, tarnas tvarkingai uždarė kariatos dureles ir užėmė savo vietą gale, privertęs Džo susitaikyti su nelinksma žinia, kad šiandien jis visai nepamatys savo meilės be atsako objekto. Gniuždantis smūgis, juo labiau kad jis taip šito laukė, nors ir žinojo kurstantis beprasmius jausmus, verčiančius jaustis apgailėtinais. Ledi Klarisa niekada neatreiptų į jį dėmesio.

Net nepaisant Vorinerių protėvių ir bjaurios šeimos reputacijos, kuri Retforde vis dar tvyrojo tarsi blogas kvapas, jis buvo tik grafo brolis be jokios vilties gauti titulą, mat kelią jam pastojo dar vienas brolis ir du sveikatingi sūnėnai. Nors Džo niekada ir netroško būti kuo kitu, tik gydytoju, tokios moterys kaip ledi Klarisa buvo auklėjamos atkreipti dėmesį į titulus. Ji buvo Brakstono grafo duktė ir, be jokios abejonės, vieną dieną susituoks su kilminguoju ir gyvens didžiuliuose įspūdinguose rūmuose, apsuptuose turtingo vyro valdų, nusidriekusių mylių mylias. Tokios gerbiamos damos nesi-
tuokdavo su trečiaisiais sūnumis ar gydytojais.

Nors Džo darbas keldavo pasitenkinimą, bet buvo bjaurus. Kartais jis grįždavo namo ištep-liotais drabužiais, aplipusiais įvairiausiais ne-nusakomais dalykais, kuriais tokia miela gerų manierų moteris tikrai neapsidžiaugtų.

Jei jam pasisektų, pavyktų išmiegoti visą naktį netrukdomam. Dažniau nei norėtųsi mie-gą sutrukdytų pašėlęs beldimas į duris, ir Džo būtų pašauktas prie eilinio ligonio lovos. Jis būtų iškviestas iš bendruomeninių sambūrių ir šventinių pietų. Nė negalėtų garantuoti, ar pasidžiaugtų ramybe per Kalėdas. Jis tokių da-lykų nevengė. Tai – jo dalia. Tokia jo profesija, ir jis nieko kito rinktis nenorėtų. Vis dėlto kvai-la tikėtis, jog kitas žmogus taip pat atlaidžiai žvelgs į pareigas, kurias ant Džo pečių užkrovė pasirinkta profesija. Ypač jei tas žmogus toks rafinuotas, kad gali rinktis iš daugybės gerbė-jų, daug įspūdingesnių nei Džo.

Ponia Paterson, griežtoji jo namų šeimininkė, greitosiomis pabarbeno į kitą kabineto durų pusę ir neceremoningai, bet palaimingai grą-žino Džo į realybę.

– Gydytojai Vorineri, ponas Simonsas atvyko apžiūros.

– Pakvieskite jį, ponias Paterson.

Džo pasitempęs atsisėdo ir užsidėjo akinius vieliniais rėmeliais, kurių jam reikėjo užrašams skaityti. Laikas, skirtas saviapgaulės svajoms, baigėsi.

* * ***

Bela apžvelgė sausakimšą turgaus aikštę ir iškart pasijuto blogai. Paprastai ji aikštę greitai pereidavo su Klarisa, su ja būdavo ne taip baisu. Deja, sesuo tikino per smarkiai serganti, kad galėtų laikyti Belą už rankos, tad drastiškiems atvejams reikėjo ir drastiškų priemonių. Ji galėjo likti namie, bet ten tuoj taptų nuobodu, o siuvinėti Bela nenorėjo. Naudinga veikla atitraukė mintis nuo baimių ir vertė išeiti iš namų. Belai tuomet darėsi geriau, bent jau visa širdimi taip vylėsi, todėl turėjo būti drąsi. Šią baimę ji nugalės logiškai. Moksliškai.

Tai tik trumpas pasivaikščiojimas iki pamestinukų prieglaudos.

Dabar vidurdienis.

Ir niekas jos nesiruošia nuskriausti.

Ji gali tai padaryti, ir *padarys*!

Greičiau nei per penkias minutes pasieks saugią ligoninę. Tą vietą, kurią neseniai aptiko, ji mėgo labiau už visa kita pasaulyje.

Bela retai jausdavosi išties patogia, kad ga-

lėtą būti savimi. Po *nutikimo*, kaip pašnibždomis už nugaros tai vadindavo šeima, milžiniška jos būdo dalis susigūžė kažkur giliai kūne ir pernelyg baiminosi pasirodyti. Šiaip ar taip, viso to priežastis – geraširdiškumas ir tinkamas auklėjimas, tad nenuostabu, kad Belai sunkiai sekėsi vėl pasitikėti koku nors žmogumi. Arba jaukiai jaustis minioje. Ar, jei jau taip, eiti į lauką vienai, kur tyko pavojai. Gal atvykti čia be palydos buvo beprotiška. Neapgalvota. Jai reikėtų apsisukti ir grįžti į karietą...

Tu apgailėtina! – suriko tikroji Bela. – *Sugebėjai išgyventi dvidešimt metų nepatyrusi jokių pavojų. Negali leisti, kad vienas nutikimas pakeistų tavo gyvenimo būdą.*

Tikrosios Belos balsas pastaraisiais mėnesiais buvo vis garsesnis. Nuolatinis balsas galvoje skatino išlaikyti viltį ir ryžtą. Iš olos jos sieloje jis griežtai atsikirsdavo, bėdas spręsdavo ramia, blaivia ir praktiška galva, mėgavosi ironija, ginčydavosi su idiotiškumu ir nuolat reikšdavo sąmojingus ir kartais velniškai juokingus komentarus apie aplinkinį pasaulį. Tas balsas gal ir nėra pakankamai stiprus, kad balso stygomis prasibrautų iki pat burnos, iš kurios kadaise galėdavo išskristi kandžios pastabos, bet jis ten slėpėsi. Kažkur giliai. Ją

nuolat ragino.

Tiems pamestinukams tavęs reikia. Ir pagalvok apie visus nuostabius dalykus, kurių išmoksti.

Bela kilstelėjo smakrą ir įsmeigė žvilgsnį į sausakimšą aikštę. Tiems ligotiesiems pamestinukams išties jos *reikėjo* – ligoninėje ji tiek daug sužinodavo apie mediciną, kad laikas lėkte lėkdavo. Pirmą kartą savo gyvenime ji veikė kai ką, ko visuomet troško, tai, kas Londone būtų laikoma nepriderama, todėl to ji niekuomet nebūtų galėjusi pasiekti. Bet apsnūdęs Retfordas – ne Londonas, vargu ar kas nors iš kilmingų jos tėvų pažįstamų kada nors apie tai išgirs, be to, mama ir tėtis apsidžiaugė Belai pagaliau vėl susidomėjus gyvenimu, tad leido jai užsiimti labdaringu darbu.

Dorai išauklėtos jaunos damos neturėtų domėtis anatomijos ar gydymo studijomis, bet leisti laiką su tais vaikais, mokytis apie tai, kas juos susargdino, ir ieškoti geriausių būdų jiems išgydyti buvo viena iš vertingiausių veiklų, kokia tik kada nors Bela buvo užsiėmusi. Ji slapčia įtarė, kad tai jos pašaukimas, jos profesija, ir kad ji visuomet turėjusi būti sesele....